

Zdeněk Häckl – hodnocení

Zdeněk Häckl ke mně přišel poprvé cca ve 12 letech, díky svému učiteli, který byl pravidelným návštěvníkem bechyňských kurzů. Ten jej připravil na pardubickou konzervatoř, do třídy Jiřího Kuchvála.

Zdeněk je typem přemýšlivého studenta, jehož talent není příliš rozsáhlý, ale co mu schází na nadání, vynahradí houževnatostí a pílí. Kromě houslí klasických provozuje též jiné druhy hudby, (kupříkladu v Triu Coucou, tlumočícím francouzské šansony), které mu pomáhají vydělávat si na chléb náš vezdejší. Jeho úsilí nesměřuje primárně k orchestrální hře, i když byl občas členem orchestrů jako výpomoc. Snažil jsem se jej pobídnout k definitivnímu zaujetí místa pod penzí, ale různé druhy hudby jsou pro něj v současné době přitažlivější, než teplá židle v orchestru.

Kromě hraní v pardubickém krematoriu - kde se kupodivu zájem o „živé“ pohřební obřady zatím nesnižuje - a hraní s kapelou, učí také jako nástupce svého učitele v Moravské Třebové, nyní i na ZUŠ v Pardubicích, kde vyučuje též orchestrální a komorní hudbu. Pro Zdenka je to možnost získávání praktických učebních zkušeností na vlastní kůži. Také zjišťuje, co funguje – případně nefunguje – z toho co si zapamatoval.. V budoucnu by se rád věnoval hlouběji komorní hře ve vlastním smyčcovém kvartetu.

Zdeněk má výrazný zájem o hudbu svých spolužáků. Provedl – dokonce s orchestrem Pražské konzervatoře za řízení Miriam Němcové – koncert Petra Strejce, což je sice hudba tradiční, ale sazebně velmi komplikovaná. Zdeněk se jej naučil zpaměti a noty měl před sebou pouze z bezpečnostních důvodů.

Na absolventském koncertě pak provedl další soudobý koncert, Kudrnovo Zrození hmoty, třívětou, velmi komplikovanou skladbu. Zdeněk se organizačně vzepjal a domluvil se s Pardubickou komorní filharmonií, že provedou koncert v orchestrální verzi. Bohužel koronavirus mu v tom zabránil, ale není vyloučeno, že se orchestrální premiéru ještě podaří někdy v budoucnu uskutečnit. Původně se také domluvil s Lukášem Matouškem, že provede jeho Sonátu, kterou Matoušek po premiéře s klavírem zorchestroval. Pandemie opět zasáhla, z Matouškovy sonáty zazněla pouze první věta, jakési Perpetuum mobile. Autorovo zklamání bylo velké, bohužel takový je život. Program absolventského koncertu byl i tak velmi pestrý, o tom ale ať referují mí kolegové.

Přeji Zdenkovi, aby mu možnost věnovat se hudbě v mnoha podobách dlouho vydržela a přinesla do jeho rozpočtu takové množství prostředků, aby mohl zabezpečit rodinu, neb se nedávno oženil.

Doporučuji k obhajobě, navrhuji A až B.

Prof. Ivan Štraus